

James Redfield

Het twaalfde inzicht

De synchroniciteit in stand houden

Ik draaide de snelweg op en zette de cruisecontrol aan, terwijl ik probeerde me wat te ontspannen. Er was meer dan genoeg tijd voor mijn ontmoeting met Wil op het vliegveld, dus ik dwong mezelf van de herfstzon en de golvende heuvels te genieten. Om van de zwermen kraaien die langs de hellingen vlogen nog maar te zwijgen.

Die kraaien waren een goed teken, wist ik, ook al had ik de hele zomer last van ze gehad. Volgens de volkswijsheid duidt hun aanwezigheid op geheimzinnigheid en een naderende confrontatie met je lotsbestemming. Sommigen beweren dat ze je zelfs bij je lotsbestemming kunnen brengen, als het je lukt ze lang genoeg te volgen.

Anderzijds komen ze 's ochtends vroeg ook de jonge bonenplanten in je achtertuin opeten, tenzij je het met ze op een akkoordje gooit natuurlijk. Ze hebben maling aan vogelverschrikkers en luide knallen. Maar als je ze een eigen perkje met jonge planten geeft, tegen de bosrand aan, zijn ze genegen de rest met rust te laten.

Net toen ik dat had bedacht vloog er één enkele kraai voor mijn auto uit. Toen keerde hij zich helemaal om en vloog terug

naar waar ik vandaan gekomen was. Ik probeerde hem in de achteruitkijkspiegel met mijn blik te volgen, maar het enige wat ik zag was een donkerblauwe SUV, ongeveer honderd meter achter me.

Ik stond er verder niet bij stil en keek weer naar buiten, ademde eens diep in en ontspande me nog meer. Een mooi autotochtje, dacht ik, daar gaat niets boven. Ik vroeg me af hoeveel mensen er nu, op allerlei verschillende plekken, precies hetzelfde meemaakten: even weg van de stress van een onzekere wereld, en gewoon maar zien wat er gaat gebeuren.

Alleen gold in mijn geval dat ik ook ergens naar op zoek was. Ik was nu al maanden aan één stuk steeds volslagen vreemden tegengekomen die het allemaal over hetzelfde hadden gehad: de geheime uitgave van een oud document zonder titel. Men veronderstelde dat het afkomstig was van een bondgenootschap waarin diverse wereldreligies vertegenwoordigd waren, en overal gingen er al geruchten over, tenminste onder de mensen die oog en oor hadden voor dat soort dingen. Toch zag het ernaar uit dat niemand er het fijne van wist. Het gerucht ging dat het, puur uit noodzaak, al voor de geplande uitgiftedatum werd gepubliceerd.

Voor mij waren al die geruchten niet alleen intrigerend maar ook enigszins grappig. Het idee dat er een bondgenootschap zou bestaan tussen de verschillende religies was nauwelijks nieuw, maar het was in werkelijkheid altijd een onmogelijkheid gebleken. De verschillen tussen de diverse godsdiensten waren gewoon te groot.

Eigenlijk had ik al op het punt gestaan het hele idee maar van me af te zetten toen er iets anders gebeurd was: ik kreeg een fax van Wil. Hij stuurde me twee bladzijden vertaalde tekst die duidelijk uit dit oude document afkomstig was. In de kantlijn van de eerste bladzijde stond een opmerking in Wils handschrift:

‘Dit komt oorspronkelijk niet alleen uit het Hebreeuws maar ook uit het Arabisch.’

Toen ik de tekst las leek het te gaan om een soort draaiboek voor de moderne tijd, waarin stond dat er in het tweede decennium van de eenentwintigste eeuw iets belangrijks te gebeuren stond. Ik grijnsde om die datum en bedacht dat het waarschijnlijk weer een voorspelling was dat de wereld zou vergaan: de zoveelste in een lange rij voorspellingen waarbij alles – van de Maya-kalender tot Nostradamus tot en met de Verlichting – verkeerd werd geïnterpreteerd en het tot in de uithoeken van de aarde schalde: ‘Heb je het al gehoord? In 2012 vergaat de wereld!’

Al jarenlang wordt dit ‘eindtijds scenario’ ons door de media opgedrongen, en het ziet er naar uit dat de mensen er zeer door geïntrigeerd zijn. De grote vraag luidde echter: waarom? Waar kwam die fascinatie vandaan? Is het louter en alleen de opwindende over het feit dat men leeft precies op het moment dat de Maya-kalender ten einde loopt? Of zou het iets anders zijn?

Misschien, heel misschien, geeft die fascinatie met de eindtijd wel blijk van een latent maar steeds duidelijker intuïtief besef dat er iets beters op het punt staat geboren te worden.

Hoe meer ik van Wils las, des te meer het geschrevene een soort bovennatuurlijke aantrekkingskracht begon te krijgen. De stijl was optimistisch en kwam me op een of andere manier vaag bekend voor, en die algemene indruk werd bevestigd toen ik op de laatste bladzijde een tweede opmerking van Wil zag staan. ‘Dit komt van een vriend van me,’ had hij gekrabbeld, ‘het is authentiek.’

Ik keek nog eens naar de faxen die naast me op de passagiersstoel lagen. Het licht van de latenamiddagzon viel erop. Wils geschreven commentaar hield, wist ik, in dat het origineel in ieder geval volgens hem goed gefundeerd was en waarschijnlijk een

uitbreiding vormde van iets wat altijd zijn grootste obsessie was geweest: de oude profetie of Celestijnse belofte die ooit in Peru ontdekt was.

Die gedachte maakte een hele stroom van herinneringen los en ik bedacht hoe snel de eerste negen inzichten van deze profetie de wereld rond gegaan waren. En waarom? Omdat ze inhoud hadden en logisch waren in een al te oppervlakkige en materialistische wereld. De boodschap was duidelijk: spiritueel zijn is meer dan geloven in een of andere abstracte godheid. Het gaat om de ontdekking van een volkomen andere dimensie van het leven, een dimensie die louter en alleen spiritueel werkzaam is.

Wanneer je dat eenmaal hebt ontdekt, realiseer je je dat het universum vol is van allerlei toevallige ontmoetingen, intuïtieve gevoelens en op mysterieuze wijze met elkaar samenvallende omstandigheden die allemaal verwijzen naar het gegeven dat je leven als mens, ja, zelfs de hele geschiedenis van de mensheid, een hoger doel dient. Dan is er, voor een zoeker die zich van die werkelijkheid bewust wordt, nog maar één vraag: hoe werkt die onderliggende en mysterieuze wereld nu echt, en hoe kun je iets met de geheimen van die wereld doen?

Ik wist dat er destijds iets in het menselijke bewustzijn was opengegaan en dat dat rechtstreeks geleid had tot nog twee inzichten: het tiende en het elfde. Het tiende inzicht ging in op het mysterie van het leven na de dood en luidde een periode van een tiental jaren in waarin men gericht was geweest op de hemel en zijn bewoners, waarmee voorgoed een einde was gekomen aan de eeuwenlange verdringing van de dood en alles wat daarna gebeurt. Toen die blokkade eenmaal was opgeheven, begon alles te veranderen.

Al snel kwam het volgende inzicht: het elfde, geboren uit het collectieve besef dat wij allen hier op aarde zijn om deel te nemen

aan een of ander plan dat nog niet geheel duidelijk is. Dat bracht met zich mee dat we gingen ontdekken hoe we onze grootste dromen konden verwerkelijken en de wereld naar zijn hoogste ideaal konden verheffen. In de daaropvolgende jaren groeide dit intuïtieve besef uit tot allerlei theorieën over *Secrets* en de kracht van gebed en de wet van de aantrekkingskracht, theorieën die allemaal juist leken maar toch niet helemaal compleet waren.

Naar mijn idee hadden die theorieën ons tot hier gebracht, tot kortgeleden, en het ook volgehouden tot het moment dat materieel gezien de bodem onder ons verdween in de vorm van een wereldwijde instorting van de financiële markt. Daarna werden we geconfronteerd met allerlei zaken die dringender waren, zoals de persoonlijke solvabiliteit, en moesten we zorgen dat de doemdenkers ons niet al te bang zouden maken. We waren nog steeds heel bewust en wilden nog steeds meer spirituele antwoorden. Maar van toen af aan moesten die antwoorden ook praktisch van aard zijn. Ze moesten ook werken in de echte wereld, hoe mysterieus die wereld ook zou blijken te zijn.

Ik voelde een glimlach opkomen... Wat interessant dat Wil die teksten juist nu gevonden had. Hij had al lang voorspeld dat er een nieuw inzicht op zou duiken, het twaalfde inzicht, dat naar zijn idee een voorbode was van een laatste openbaring voor de mensheid en verder zou gaan waar het elfde was opgehouden. Zou dat twaalfde inzicht, vroeg ik me af, ons laten zien hoe we eindelijk naar al die spirituele kennis zouden kunnen leven? Zouden we er eindelijk achter komen hoe we die ideale wereld die we voorvoelden konden opbouwen?

Ik wist dat we dat zouden moeten afwachten. Wil had alleen gezegd dat we elkaar op het vliegveld zouden ontmoeten en dat we van daaruit richting Cairo zouden gaan, als dat lukte. Als dat lukte? Wat bedoelde hij daarmee?

Mijn gemijmer werd onderbroken door een hert dat als een schicht de weg overstak, en ik trapte op de rem om vaart te minderen. De grote hinde rende op volle snelheid alle zes de banen over en sprong aan de overkant over het hek. Ook een hert was een goed voorteken, een symbool van aandacht en waakzaamheid.

Toen ik vervolgens naar de heuvels keek, met hun herfstkleuren die nu baadden in het licht van een amberkleurige zonsondergang, realiseerde ik me dat ik me op dat moment precies zo voelde: alerter en levendiger. Alle voorgaande gedachten hadden mijn energieniveau op een of andere manier omhooggebracht en me opgetild naar een sfeer waarin ik aandacht had voor elk detail: de zonsondergang, het voorbijzovende landschap, de gedachten die door me heen gingen, alsof alles op een of andere manier plotseling belangrijker was geworden.

Alweer trok er spontaan een enorme glimlach over mijn gezicht. Dit was een gemoedstoestand die ik veel vaker had meegemaakt. En elke keer dat het me overkwam werd ik er volkomen door verrast: enerzijds omdat het zich zo plotseling voordeed en anderzijds omdat ik me afvroeg waarom ik het gevoel überhaupt was kwijtgeraakt, omdat het me zo juist en vanzelfsprekend voorkwam.

Er bestonden allerlei benamingen voor dit gevoel: de flow, verhoogd bewustzijn en, mijn favoriet: stroom van synchroniciteit, allemaal benamingen die probeerden het belangrijkste kenmerk ervan te omschrijven: een plotse verheving van je beleving der dingen waarbij je het alledaagse overstijgt en de loop der gebeurtenissen een hogere betekenis toekent. Je ziet de synchroniciteit in wat er gebeurt, raakt op een of andere manier in jezelf ‘gecenterd’ en weet dat een en ander niet op louter toeval berust, alsof zich iets van je ‘hogere bestemming’ ontplooit.

Plotseling viel mijn blik op een gebouw rechts. Het was een kleine bar die de Pub genoemd werd, waar Wil me jaren geleden op gewezen had omdat ze er goed eten en zelfgebakken taart hadden. Ik was er vaak langs gekomen, maar nooit gestopt. Tijd zat nu, dacht ik. Waarom zou ik hier niet een hapje eten en zo het luchthavenvoedsel uit de weg gaan? Ik nam de afrit en reed de helling af. De SUV achter me sloeg ook af.

Nadat ik in het afnemende licht onder een gigantische eik had geparkeerd, liep ik naar binnen en ontdekte dat de zaak vol met mensen zat. Rond de bar zaten stellen te praten en aan de zes of zeven tafels middenin zaten gezinnen met kinderen gezellig te eten. Mijn blik viel ogenblikkelijk op twee vrouwen die aan de tegenoverliggende muur aan een tafeltje zaten. Ze zaten naar elkaar toe gebogen en waren zeer geconcentreerd in gesprek. Ik liep die kant op en zag dat er naast hen een tafeltje vrij was.

Toen ik ging zitten wierp de jongste van de twee even een blik op me, waarna ze zich weer tot haar vriendin wendde.

‘Het eerste punt van integratie,’ zei ze, ‘stelt dat er een manier bestaat om de synchroniciteit te laten voortduren. Maar ik heb niet het hele document. Er moeten ergens nog meer teksten bestaan. Die moet ik zien te vinden.’

Mijn energieniveau ging weer omhoog. Had ze het over hetzelfde document?

De vrouw die aan het woord was had een spijkerbroek aan en gemakkelijke wandelschoenen; om haar nek was een veelkleurige sjaal geslagen. Ze streek onder het praten steeds haar blonde haar achter haar oren. Ik ving vaag de geur van rozenparfum op.

Ik keek naar haar en voelde me merkwaardig genoeg plotseling tot haar aangetrokken; dat schokte me.

Opeens keek ze om zich heen en ze betrapte me terwijl ik naar haar zat te staren en maakte intens oogcontact. Ik wendde snel mijn blik af. Toen ik opnieuw keek liep er een kleine, gedrongen man naar haar tafeltje; hij verraste de twee vrouwen en zorgde voor een heleboel geglimlach en knuffels. De vrouw met de sjaal overhandigde hem diverse bladzijden getypte tekst, die hij zwijgend las. Ik deed alsof ik de menukaart bekeek, maar had het gevoel dat er iets belangrijks gebeurde.

‘Waarom ga je naar Arizona?’ vroeg de man.

‘Omdat ik er keer op keer aan moet denken,’ antwoordde ze. ‘Ik moet er iets mee.’

Ik luisterde aandachtig. Alle mensen aan die tafel leken net zozeer in de flow te zijn als ik.

‘Ik wil begrijpen waarom mijn moeder contact met me opnam,’ ging de vrouw verder. ‘En dat kan ik opmaken uit deze teksten. Ik weet het.’

‘Dus je vertrekt zo meteen?’ vroeg de man.

‘Ja, vanavond,’ antwoordde ze.

‘Ga maar gewoon op je intuïtie af,’ onderbrak de man haar. ‘Het ziet er naar uit dat je midden in de synchrone gebeurtenissen zit. Maar kijk uit. Je weet maar nooit wie er verder nog naar deze informatie op zoek zijn.’

Ik hield het niet langer uit. Ik stond op het punt iets tegen ze te zeggen toen een lange, gespierde man aan een ander tafeltje mompelde: ‘Wat een gezeik.’

‘W-w-wat zegt u?’ stamelde ik.

Hij knikte in de richting van de vrouwen en fluisterde: ‘Wat ze zeggen. Wat een hoop onzin!’

Even wist ik niet hoe ik moest reageren. De man was lang, een jaar of vijfenveertig, met springerig bruin haar en een frons op zijn voorhoofd, en boog zich naar me over in zijn stoel.

Hij schudde zijn hoofd. 'Dat soort magisch denken, dat wordt de dood van onze beschaving.'

Jeetje, dacht ik, een scepticus. Hier heb ik geen tijd voor.

Hij wist wat ik dacht. 'Wat, bent u het met hen eens?'

Ik keek maar weg en probeerde te verstaan wat de vrouw zei, maar hij schoof zijn stoel dichterbij.

'Intuïtie is een fabeltje,' zei hij ferm. 'Het bestaan ervan is al talloze malen weerlegd. Gedachten zijn niets anders dan stroomstootjes in de hersenen waaruit blijkt wat je van je omgeving vindt. En die lulkoek van Jung over synchroniciteit is gewoon een kwestie van iets zien wat je wilt zien, in alle toevallige gebeurtenissen in de wereld. Ik kan het weten. Ik ben wetenschapper.'

Hij grinnikte een beetje en leek in zijn sas dat hij wist waar de theorie over synchroniciteit vandaan kwam. Ikzelf, daarentegen, raakte steeds meer geïrriteerd.

'Hoor eens,' zei ik, 'ik wil er liever niet over praten.'

Ik draaide me om en wilde weer gaan luisteren, maar het was te laat. De vrouw en haar vrienden waren opgestaan en liepen naar de deur. De scepticus wierp me een zelfgenoegzaam lachje toe, stond toen ook op en liep weg. Ik overwoog of ik achter hen aan zou gaan, maar besloot het te laten, bang dat het zou lijken of ik ze stalkte of zoiets. Ik ging weer zitten. Het moment was voorbij.

Terwijl ik daar zo zat, wist ik dat de energie die ik in de auto had opgedaan volkomen verdwenen was. Ik voelde me mat en weinig geïnspireerd. Ik vroeg me zelfs vluchtig af of de scepticus gelijk zou kunnen hebben, maar schudde dat idee snel van me af. Er was in mijn leven té veel gebeurd om dat te kunnen geloven. De kans was groter dat er gebeurd was wat ik zelf dacht: ik stond op het punt meer over het document te weten te komen en werd

toen gedwarsboomd door wat altijd al de pest was in mijn leven: een scepticus die eropuit was alles wat spiritueel is aan de kaak te stellen.

Zo had ik nog wel een poosje door kunnen gaan, ware het niet dat ik plotseling in de gaten kreeg dat iemand me vanuit de hoek bij de deur zat aan te staren. Hij had een bruin leren jack aan en kort haar. Er hing een zonnebril uit de borstzak van zijn shirt. Toen onze blikken elkaar kruisten, stapte hij achter een groepje mensen dat aan de bar zat.

Ik keek eens goed de zaal rond en zag dat er nog twee mensen naar me zaten te kijken, allebei gekleed in uiteenlopende vrijetijdskleding maar met dezelfde blik. Ook zij keken weg toen ik hen opmerkte.

Mooi, dacht ik. Dit waren beroepsdetectives of zoiets. Ik stond op en baande me een weg naar de toiletten. Ze reageerden geen van allen. Ik liep door een klein halletje en vond datgene waar ik op hoopte: een achterdeur. Ik liep naar buiten, het slecht verlichte parkeerterrein op. Toen ik dichterbij mijn auto kwam zag ik een gedaante wegduiken achter een vrachtwagen. Zodra ik doorliep, begon ook de ander te lopen, in een hoek, zodat hij me de pas zou afsnijden.

Ik stopte en hij stopte ook. Toen zag ik iets vertrouwds in zijn gedaante. Het was Wil! Toen ik bij hem was hield hij me tegen en keek om naar het café.

‘Waar ben jij hier mee bezig, beste vriend?’ vroeg hij op zijn eigen, min of meer komische wijze.

‘Weet ik veel,’ bracht ik uit. ‘Ik zag daar diverse mensen zitten die me aanstaarden. Wat doe jij hier, Wil?’

Ik zag nu pas dat hij een grote trekkersrugzak bij zich had.

Hij knikte in de richting van mijn auto. ‘Dat vertel ik later wel. Dat is jouw wagen, niet? We gaan ervandoor. Ik rijd wel.’

Terwijl we instapten keek ik naar de andere kant van het parkeerterrein, waar ik de vrouw met de sjaal zag staan, met een aantal andere mensen. Een van hen was de scepticus, zag ik geschokt.

Ik wilde blijven kijken, maar zag achter hen iets wat me nog meer schokte. De blauwe SUV die ik achter me had zien rijden, stond op een kleine honderd meter afstand geparkeerd, bij het achterste hek. Zelfs van deze afstand kon ik zien dat er twee mannen bewegingloos achter het stuur zaten.

Ik grijsde. Ik had het kunnen weten.

Terwijl ik achteromkeek koerste Wil naar de snelweg en draaide die in noordelijke richting op. Het zag ernaar uit dat we door niemand werden gevolgd.

‘Waarom ben je hier gekomen, naar de Pub?’ vroeg ik opnieuw.

‘Gewoon een ingeving,’ zei hij. ‘Ik wist niet hoe ik je anders zou moeten vinden. Een uurtje geleden, ongeveer, zag ik dat men ook naar mij begon te kijken, dus ik wilde geen mobieltje gebruiken. Een vriend bracht me naar het vliegveld en ik herinnerde me deze plek en bedacht dat jij hier misschien gestopt was. Toen ik je auto aantrof, heb ik me af laten zetten.’

Hij keek me oplettend aan. ‘En jij, waarom besloot jij hier te stoppen?’

‘Ik zag het café vanaf de weg en herinnerde me dat je me er ooit op had gewezen. Het leek me een goede plek om een hapje te eten...’

Hij keek me veelbetekenend aan. We wisten allebei dat het pure synchroniciteit was. Toen ik naar hem keek viel me op dat hij mooi ouder was geworden in de paar jaar dat ik hem niet gezien had. Zijn gebruinde gezicht vertoonde meer lijntjes, maar in zijn bewegingen en zijn stem leek hij veel jonger dan hij was.